A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2025. október 9.*

„Előzetes döntéshozatal – Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés – 2002/584/IB kerethatározat – A 4a. cikk (1) bekezdése – Tagállamok közötti átadási eljárás – Európai elfogatóparancs – Végrehajtási feltételek – A végrehajtás mérlegelhető megtagadásának okai – Kötelező végrehajtás – Kivételek – A »határozat meghozatalát eredményező tárgyalás« fogalma – Rendőri felügyelet mellékbüntetés – Az ilyen felügyelet elrendelése esetén előírt feltételek megsértése – A rendőri felügyelet szabadságvesztés-büntetésre történő átváltoztatását elrendelő határozat – A terhelt távollétében kiszabott büntetés”

A C-798/23. sz. [Abbottly] [i] ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Supreme Court (legfelsőbb bíróság, Írország) a Bírósághoz 2023. december 21-én érkezett, 2023. december 21-i határozatával terjesztett elő az

SH

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: F. Biltgen tanácselnök (előadó), T. von Danwitz, a Bíróság elnökhelyettese, az első tanács bírájaként eljárva, I. Ziemele, A. Kumin és S. Gervasoni bírák,

főtanácsnok: J. Richard de la Tour,

hivatalvezető: R. Stefanova-Kamisheva tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2025. január 9-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Minister for Justice képviseletében M. Browne Chief State Solicitor, A. Burke, A. Joyce és C. McMahon, meghatalmazotti minőségben, segítőik: G. Gibbons SC és D. Perry BL,

– SH képviseletében R. Barron SC, S. O’Mahony solicitor és B. Storan BL,

* Az eljárás nyelve: angol.

[i] A jelen ügy neve fiktív. Az nem egyezik az eljárásban részt vevő egyetlen fél valódi nevével sem.

– a román kormány képviseletében M. Chicu és E. Gane, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében H. Leupold és J. Vondung, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2025. április 10-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) 4a. cikke (1) bekezdésének az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a szabadságvesztés-büntetés Lettországban történő végrehajtása céljából SH-val szemben kibocsátott európai elfogatóparancs Írországban történő végrehajtásával kapcsolatos eljárás keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2002/584 kerethatározat

3 A 2002/584 kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

(3) E kerethatározat nem érinti az [EUSZ] 6. cikkében biztosított alapvető jogok és alapvető jogelvek tiszteletben tartásának a kötelezettségét.”

4 E kerethatározat „Határozatok, amelyeket olyan tárgyaláson hoztak, amelyeken az érintett személy nem volt személyesen jelen” című 4a. cikkének szövege a következő:

„(1) A végrehajtó igazságügyi hatóság abban az esetben is megtagadhatja a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, ha az érintett személy személyesen nem volt

jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson, kivéve, ha az európai elfogatóparancs szerint a kibocsátó tagállam nemzeti jogában meghatározott további eljárási követelményekkel összhangban:

a) az érintett személyt kellő időben:
   i. személyesen idézték, és ily módon tájékoztatták annak a tárgyalásnak a kitűzött időpontjáról és helyéről, amely a határozat meghozatalához vezetett, vagy az érintett más módon ténylegesen hivatalos tájékoztatást kapott a szóban forgó tárgyalás kitűzött időpontjára és helyére vonatkozóan, mégpedig oly módon, hogy egyértelműen megállapítást nyert, hogy a kitűzött tárgyalásról tudomást szerzett;

   valamint
   ii. tájékoztatták arról, hogy a határozat meghozatalára meg nem jelenése esetén is sor kerülhet;

   vagy

b) az érintett személy a kitűzött tárgyalás ismeretében meghatalmazta vagy az általa választott vagy az állam által kirendelt jogi képviselőt arra, hogy a tárgyalás során a védelmét ellássa, és az említett jogi képviselő ténylegesen ellátta az érintett személy védelmét a tárgyaláson;

   vagy

c) az érintett személy a határozat kézbesítését és azt követően, hogy kifejezetten tájékoztatták őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához vezethet:
   i. egyértelműen kijelentette, hogy nem vitatja a határozatot;

   vagy
   ii. a megállapított határidőn belül nem kért perújítást vagy nem fellebbezett;

   vagy

d) a határozatot nem kézbesítették személyesen az érintett személynek, de:
   i. az átadást követően haladéktalanul, személyesen kézbesíteni fogják neki, és kifejezetten tájékoztatni fogják őt a perújításhoz vagy fellebbezéshez való jogáról, amely eljárásban joga van részt venni, és amely lehetővé teszi az ügy újbóli érdemi vizsgálatát – beleértve az új bizonyítékokat –, és amely az eredeti határozat megváltoztatásához vezethet;

   valamint
   ii. tájékoztatni fogják arról, hogy milyen határidőn belül kérhet perújítást vagy fellebbezhet, amint arra a vonatkozó európai elfogatóparancs utalást tartalmaz.

(2) Amennyiben az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátják ki az (1) bekezdés d) pontjában meghatározott feltételek szerint, és az érintett személy előzőleg nem kapott hivatalos tájékoztatást arról, hogy büntetőeljárás folyik ellene, akkor az adott személy az európai elfogatóparancs tartalmáról való tájékoztatása alkalmával kérheti, hogy átadását megelőzően bocsássák rendelkezésére az ítélet egy példányát. Amint tudomást szerez erről a kérésről, a kibocsátó hatóság a végrehajtó hatóság közvetítésével eljuttatja a keresett személynek az ítélet egy példányát. A keresett személy kérése nem késleltetheti sem az átadási eljárást, sem az európai elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó határozatot. Az ítéletnek az érintett rendelkezésére

bocsátása kizárólag tájékoztatási célt szolgál; nem tekinthető az ítélet hivatalos kézbesítésének, és nem befolyásolhatja a perújítási vagy fellebbezési eljárás kérelmezésére nyitva álló határidőket.

(3) Amennyiben a személyt az (1) bekezdés d) pontjában meghatározott feltételek szerint adják át, és perújítási kérelmet vagy fellebbezést nyújtott be, a perújítási vagy fellebbezési tárgyalásra váró személynek az ezen eljárások lezárásáig tartó fogva tartását rendszeresen, vagy az érintett személy kérelmére felül kell vizsgálni a kibocsátó tagállam jogával összhangban. E felülvizsgálatnak magában kell foglalnia különösen a szabadságelvonás felfüggesztésének vagy félbeszakításának a lehetőségét. A perújítási vagy fellebbezési eljárást az átadás után kellő időben kell megindítani.”

5 Az említett kerethatározat „Esetleges büntetőeljárás más bűncselekmények miatt” című 27. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Bármely tagállam értesítheti a Tanács Főtitkárságát arról, hogy más, ugyanilyen értelmű nyilatkozatot tett tagállamokkal fenntartott kapcsolataiban vélelmezi, hogy a hozzájárulásukat adták ahhoz, hogy egy személyt az átadása előtt elkövetett, az átadás alapjául szolgáló bűncselekménytől eltérő másik bűncselekmény miatt büntetőeljárást indítsanak ellene, elítéljenek, és szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából fogva tartsanak, amennyiben az adott esetben a végrehajtó igazságügyi hatóság az átadásról szóló határozatában másképpen nem rendelkezik.

(2) Az (1) és (3) bekezdésben említett esetek kivételével az átadott személy az átadása előtt elkövetett, az átadásának alapjául szolgáló bűncselekménytől különböző egyéb bűncselekmény miatt nem indítható ellene büntetőeljárás, nem ítélhető el, és egyéb módon sem foszthető meg szabadságától.

(3) A (2) bekezdés nem alkalmazható az alábbi esetekben:

a) ha a személy a végleges szabadon bocsátását követő 45 napon belül nem hagyja el annak a tagállamnak a területét, amelynek átadták, noha erre lehetősége lett volna, vagy elhagyása után visszatér oda;

b) ha a bűncselekmény szabadságvesztés-büntetéssel nem büntethető vagy szabadságelvonással járó intézkedéssel nem fenyegetett;

c) ha a büntetőeljárás nem vezet a személyi szabadságot korlátozó intézkedés alkalmazására;

d) ha a személyt szabadságelvonással nem járó büntetésnek vagy intézkedésnek, különösen pénzbüntetésnek vagy azt helyettesítő intézkedésnek vethetik alá, még akkor sem, ha a büntetés vagy intézkedés személyi szabadságának korlátozását eredményezheti;

e) ha a személy – a 13. cikkel összhangban – beleegyezett átadásába, adott esetben egyidejűleg lemondott a specialitás szabályának alkalmazásáról;

f) ha a személy átadása után, az átadását megelőzően elkövetett meghatározott cselekmények vonatkozásában kifejezetten lemondott a specialitás szabályának alkalmazásához fűződő jogáról. A lemondó nyilatkozatot a kibocsátó tagállam illetékes igazságügyi hatóságai előtt kell megtenni, és azt az adott állam belső jogának megfelelően kell jegyzőkönyvbe venni. A

lemondó nyilatkozatot úgy kell megfogalmazni, hogy abból egyértelműen kitűnjön, hogy azt az érintett személy önként és az abból adódó következmények teljes tudatában tette. E célból a személynek jogában áll védőt igénybe venni;

g) ha a személyt átadó végrehajtó igazságügyi hatóság a (4) bekezdéssel összhangban hozzájárulását adja.

(4) A hozzájárulás iránti kérelmet a 8. cikk (1) bekezdésében felsorolt információk és a 8. cikk (2) bekezdése szerinti fordítás kíséretében terjesztik elő a végrehajtó igazságügyi hatóságnak. A hozzájárulást meg kell adni, ha a bűncselekmény, amelyre vonatkozóan azt kérik, e kerethatározat rendelkezései szerint önmagában is átadási kötelezettséget von maga után. A hozzájárulást a 3. cikkben említett okok fennállása esetén meg kell tagadni, egyébként csak a 4. cikkben említett okok miatt tagadható meg. Az erre vonatkozó határozatot legkésőbb a kérelem kézhezvételét követő 30 napon belül hozzák meg.

Az 5. cikkben említett esetekben a kibocsátó tagállamnak meg kell adnia az ott előírt biztosítékokat.”

A 2009/299 kerethatározat

6 A 2009/299 kerethatározat kifejezetten azon személyek tekintetében módosította a 2002/584 kerethatározatot, akiknek az átadását a terhelt távollétében tartott tárgyalást követően hozott büntetőítélet miatt kérték.

7 A 2009/299 kerethatározat „Célok és hatály” című 1. cikkének szövege a következő:

„(1) E kerethatározat célja, hogy erősítse a büntetőeljárás alá vont személyek eljárási jogait, megkönnyítse a büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködést, továbbá különösen, hogy javítsa a bírósági határozatoknak a tagállamok közötti kölcsönös elismerését.

(2) E kerethatározat nem érinti a Szerződés 6. cikkében biztosított alapvető jogok és jogelvek – ideértve a büntetőeljárás alá vont személyeknek a védelemhez való jogát – tiszteletben tartásának kötelezettségét, és az igazságügyi hatóságok erre vonatkozó kötelezettségeit.

(3) E kerethatározat közös szabályokat állapít meg a [2002/584 kerethatározat] 5. cikkének (1) bekezdésében […] foglalt rendelkezések értelmében egy tagállam (a kibocsátó tagállam) által olyan eljárást követően meghozott határozatainak egy másik tagállamban (a végrehajtó tagállamban) történő elismerésére és/vagy végrehajtására vonatkozóan, amelyen az érintett személy nem volt jelen.”

Az ír jog

8 A 2002/584 kerethatározat 4a. cikkét a European Arrest Warrant Act 2003 (az európai elfogatóparancsról szóló 2003. évi törvény) 45. cikke ültette át az ír jogba. E törvény alapeljárásra alkalmazandó változatában (a továbbiakban: az európai elfogatóparancsról szóló törvény) e 45. cikk a következőképpen rendelkezik:

„E törvény értelmében senki sem adható át, ha személyesen nem volt jelen az európai elfogatóparancs kibocsátásával érintett szabadságvesztést vagy szabadságelvonással járó intézkedés meghozatalát

eredményező tárgyaláson, kivéve, ha az európai elfogatóparancs megjelöli a […] [2002/584 kerethatározat] mellékletében szereplő elfogatóparancs formanyomtatvány d) pontjának 2., 3., és 4. alpontjában előírt adatokat, amelyeket a jelen cikkben foglalt táblázat tartalmaz.”

9 Az európai elfogatóparancsról szóló törvény 45. cikkében szereplő táblázat négy számozott pontban tartalmazza a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkében foglalt azon feltételeket, amelyek mellett a távollétében elítélt személy átadható. Az ír bíróságok egyértelművé tették, hogy az európai elfogatóparancsról szóló törvény 45. cikke az uniós jog végrehajtási intézkedése, amelyet e kerethatározattal összhangban kell értelmezni. Emiatt, bár az európai elfogatóparancsról szóló törvény 45. cikke „szabadságvesztést vagy szabadságelvonással járó intézkedés meghozatalát eredményező tárgyalásra” hivatkozik, ez a kifejezés az ír jogban azonos a kerethatározatban használt „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” kifejezéssel.

A lett jog

10 A Krimināllikums (büntető törvénykönyv) alapeljárásra alkalmazandó változatának (a továbbiakban: lett büntető törvénykönyv) „Rendőri felügyelet” című 45. cikke a következőképpen rendelkezett:

„(1) A rendőri felügyelet olyan mellékbüntetés, amelyet a bíróság kényszerintézkedésként szabhat ki a szabadlábra helyezett személy magatartásának felügyelete és e személynek a rendőri szerv által előírt korlátozások alá vethetősége érdekében. Amennyiben egy személyt feltételes szabadságra bocsátottak, a mellékbüntetés végrehajtásának – a rendőri felügyeletnek – a kezdő időpontja az az időpont, amikor a feltételes szabadságra bocsátást követő felügyelet megszűnik.

(2) A rendőri felügyelet csak egytől három évig terjedő szabadságvesztés-büntetés kiszabása esetén, az e törvény különös részében meghatározott esetekben szabható ki.

(3) A bíróság a büntetés-végrehajtási intézet igazgatóságának vagy a rendőri szervnek a kérelmére a rendőri felügyelet tartamát lerövidítheti vagy azt megszüntetheti.

(4) Ha az elítélt a mellékbüntetés letöltése alatt újabb bűncselekményt követ el, a bíróság a mellékbüntetés le nem töltött időtartamát szabadságvesztéssel váltja fel, és a végleges büntetést a jelen törvénykönyv 51. és 52. cikkében foglalt rendelkezéseknek megfelelően állapítja meg.

(5) Ha az a személy, akinek rendőri felügyeletét bírósági határozattal elrendelték, rosszhiszeműen megsérti a felügyelet szabályait, a bíróság a rendőri szerv kérelmére a mellékbüntetés le nem töltött időtartamát szabadságvesztéssel válthatja fel úgy, hogy az átszámítás során kétnapi rendőri felügyeletnek egynapi szabadságvesztés felel meg.

(6) A rendőri felügyeletre vonatkozó rendelkezések megsértése akkor minősül rosszhiszeműnek, ha az érintett személyt egy éven belül kétszer ítélték el ilyen közigazgatási szabálysértés miatt.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

11 2014-ben SH-t két alkalommal ítélték el, két bűncselekmény miatt, egyik alkalommal a Valmieras rajona tiesa (valmierai körzeti bíróság, Lettország), a másik alkalommal pedig a Jēkabpils rajona tiesa (Jēkabpilsi körzeti bíróság, Lettország) előtt. 2015. október 27-én e büntetéseket

összbüntetésbe foglalták, aminek a keretében négy év kilenc hónap szabadságvesztés-büntetést és három év rendőri felügyelet mellékbüntetést szabtak ki, amely a lett jog szerint a szabadságvesztés-büntetés SH általi letöltésekor kezdődött meg.

12 SH nem tett eleget a rendőri felügyelet feltételeként előírt azon kötelezettségnek, hogy a szabadlábra helyezését követő három munkanapon belül jelentkezzen a rendőrkapitányságon, noha előzetesen tájékoztatták arról, hogy ennek elmulasztása esetén vele szemben közigazgatási szankció szabható ki. Ezért a Zemgales rajona tiesa (zemgalei körzeti bíróság, Lettország) 2020. május 11-én és 27-én megállapította, hogy SH szabálysértést követett el, és ezért vele szemben két pénzbírságot szabott ki.

13 Amennyiben az érintett személyt egy éven belül kétszer ítélik el a rendőri felügyelet feltételeinek megsértése miatt, a lett büntetőjog lehetővé teszi a hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróság számára, hogy a rendőri felügyelet mellékbüntetést szabadságvesztésre változtassa át, amelynek tartamát egy meghatározott arány szerint kell kiszámítani, nevezetesen egy nap szabadságvesztésnek két nap le nem töltött rendőri felügyelet felel meg.

14 2020 júniusában az illetékes lett rendőrkapitányság hivatala kérelmet nyújtott be a Zemgales rajona tiesához (zemgalei körzeti bíróság) az SH-val szemben kiszabott rendőri felügyelet mellékbüntetés hátralévő időtartamának szabadságvesztésre történő átváltoztatása iránt.

15 2020. június 25-én bírósági idézést küldtek SH-nak a hivatalos lettországi lakóhelyére címzett ajánlott levélben, sikertelenül. Ez a levél 2020. július 31-én érkezett vissza.

16 2020. augusztus 19-én SH távollétében tárgyalásra került sor a Zemgales rajona tiesa (zemgalei körzeti bíróság) előtt. Ugyanezen a napon e bíróság határozatot hozott (a továbbiakban: szóban forgó határozat), amelyben elrendelte az SH-val szemben kiszabott rendőri felügyelet mellékbüntetésből még végre nem hajtott időtartam – azaz két év két nap – egy év egy nap szabadságvesztés-büntetésre történő átváltoztatását. E határozat ellen – amelyet megküldtek SH-nak, de „nem kereste” jelzéssel visszaérkezett – SH nem nyújtott be fellebbezést.

17 2021. február 26-án a Zemgales rajona tiesa (zemgalei körzeti bíróság) európai elfogatóparancsot (a továbbiakban: a szóban forgó európai elfogatóparancs) bocsátott ki SH ellen a vele szemben 2020. augusztus 19-én kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából.

18 2022. július 27-i ítéletével a High Court (felsőbíróság, Írország) a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdését az ír jogba átültető rendelkezés alapján elutasította a Minister for Justice and Equality (igazságügyi és esélyegyenlőségi miniszter, Írország) által benyújtott, SH-nak a szóban forgó európai elfogatóparancs alapján a Lett Köztársaság részére történő átadása iránti kérelmet.

19 Miután a Court of Appeal (fellebbviteli bíróság, Írország) elutasította az igazságügyi és esélyegyenlőségi miniszter által ezen ítélettel szemben benyújtott fellebbezést, ez utóbbi rendkívüli fellebbezést nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz, a Supreme Courthoz (legfelsőbb bíróság, Írország).

20 A kérdést előterjesztő bíróság emlékeztet arra, hogy a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, míg a végrehajtás megtagadása kivételként tekintendő, amelyet szigorúan kell értelmezni.

21 E bíróság úgy véli, hogy a szóban forgó határozat a felfüggesztett büntetés végrehajtásának elrendeléséhez hasonlítható, amely a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében nem tartozik a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének hatálya alá. A Bíróság ugyanis a 2017. december 22-i Ardic ítélet 77. pontjában (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026) kimondta, hogy a „határozatnak" az e rendelkezés értelmében vett fogalma nem terjed ki a korábban kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtására vagy alkalmazására vonatkozó határozatokra, így például a felfüggesztett büntetés végrehajtásának elrendelésére, kivéve, ha e határozatnak az a célja, hogy megváltoztassa az említett büntetés nemét vagy mértékét, vagy ezzel a hatással jár, és az említett határozatot meghozó hatóság e tekintetben mérlegelési mozgástérrel rendelkezett.

22 Márpedig az említett bíróság rámutat, hogy a jelen ügyben a rendőri felügyelet időtartama a szabadságvesztés-büntetés SH általi letöltését követően kezdődött. Nem született a korábban kiszabott szabadságvesztés-büntetés nemét és mértékét megváltoztató új bírósági határozat, mivel a rendőri felügyelet feltételeinek megsértése esetén a kiszabható szabadságvesztés tartamát a lett jogban előírt matematikai számítás határozza meg. A Zemgales rajona tiesának (zemgalei körzeti bíróság) tehát csak abban a kérdésben kellett döntenie, hogy kiszabja-e a további szabadságvesztés-büntetést, mivel annak tartama *ex lege* meghatározott. A kérdést előterjesztő bíróság éppen ezért ideiglenes jelleggel megállapította, hogy SH átadása nem tagadható meg, mivel a vele szemben 2020. augusztus 19-én kiszabott büntetés álláspontja szerint nem minősül új büntetésnek, és nem változtatta meg sem a korábban kiszabott szabadságvesztés-büntetés nemét, sem annak mértékét.

23 A kérdést előterjesztő bíróságnak mindazonáltal kétségei vannak a tekintetben, hogy bár az SH-val szemben korábban kiszabott és 2015. október 27-én összbüntetésbe foglalt büntetésekben benne rejlett a további szabadságvesztés-büntetés lehetősége, a 2020. augusztus 19-én kiszabott büntetés esetében nem egyszerűen az SH-t az eredetileg megállapított szabadságvesztés-büntetés részben vagy akár teljes mértékben történő letöltésére kötelezésről van szó.

24 E körülmények között a Supreme Court (legfelsőbb bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Amennyiben a keresett személy átadását egy vele szemben korábban kiszabott rendőri felügyelet [mellék]büntetés feltételeinek megsértése okán vele szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása céljából kérik, abban az esetben, ha az említett szabadságvesztés-büntetést kiszabó bíróság mérlegelési mozgástérrel rendelkezett a szabadságvesztés-büntetés kiszabása tekintetében (jóllehet a büntetés kiszabása esetén nem rendelkezett mérlegelési mozgástérrel a büntetés időtartama tekintetében), a [2002/584 kerethatározat] 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, »határozat meghozatalát eredményező tárgyalás« részét képezi-e az említett szabadságvesztés-büntetés kiszabásához vezető eljárás?

2) A[z első] kérdésben említett körülmények között olyan határozatnak minősült-e a rendőri felügyelet [mellék]büntetés szabadságvesztés-büntetésre történő átváltoztatására vonatkozó határozat, amelynek az volt a célja, hogy megváltoztassa a keresett személlyel szemben korábban kiszabott büntetés, és különösen az e személy korábbi büntetésének részét képező rendőri felügyelet [mellék]büntetés nemét és/vagy mértékét, vagy ezzel a hatással járt, és amely így [a 2017. december 22-i Ardic ítélet (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026)] 77. pontjában említett kivétel hatálya alá tartozik]?"

A Bíróság előtti eljárás

25 Miután SH ügyvédje arról tájékoztatta a Bíróság Hivatalát, hogy ügyfelét Lettországban fogva tartják, a Bíróság elnöke 2024. április 26-i határozatával információkérést intézett a kérdést előterjesztő bírósághoz annak megállapítása érdekében, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelmére adott válasz továbbra is hasznos-e az alapjogvita megoldása szempontjából.

26 2024. május 10-i válaszában a kérdést előterjesztő bíróság megerősítette, hogy SH-t aktuálisan Lettországban tartják fogva, és hogy egy 2021. február 17-i európai elfogatóparancs végrehajtása céljából adták át a lett hatóságoknak, azonban jelezte, hogy mivel SH-t nem a szóban forgó európai elfogatóparancs végrehajtása céljából adták át, és ennélfogva nem kizárt, hogy a lett hatóságok az SH-val szemben a szóban forgó határozattal kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása érdekében alkalmazzák a 2002/584 kerethatározat 27. cikke szerinti hozzájárulási mechanizmust, az előzetes döntéshozatal iránti kérelemre adott válasz továbbra is hasznos az alapjogvita megoldása szempontjából.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

27 Két kérdésével, amelyeket célszerű együttesen vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” e rendelkezés értelmében vett fogalmába tartozik az olyan eljárás, amelynek végén a nemzeti bíróság az érintett személlyel szemben szabadságvesztés-büntetés mellékbüntetéseként korábban kiszabott rendőri felügyelethez kapcsolódóan meghatározott feltételek megsértése miatt elrendelheti e mellékbüntetés le nem töltött időtartamának szabadságvesztés-büntetésre történő átváltoztatását akként, hogy az átszámítás során kétnapi rendőri felügyeletnek egynapi szabadságvesztés felel meg.

28 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározat célja az elítéltek vagy a bűncselekmény elkövetésével gyanúsítottak átadása egyszerűsített és hatékonyabb rendszerének bevezetése révén az igazságügyi együttműködés megkönnyítése és meggyorsítása annak érdekében, hogy elősegítse az Európai Unió azon célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagy fokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a tagállamok között fenn kell állnia, a kölcsönös elismerés elvének megfelelően (2019. május 27-i PF [Litvánia főügyésze] ítélet, C-509/18, EU:C:2019:457, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 E célból e kerethatározat az 1. cikkének (2) bekezdésében előírja azon szabályt, amely szerint a tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és az említett kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre. Kivételes körülményektől eltekintve a végrehajtó igazságügyi hatóságok tehát csak a végrehajtás megtagadásának az ugyanezen kerethatározatban taxatíve felsorolt esetekben tagadhatják meg az ilyen elfogatóparancs végrehajtását, és az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadása kizárólag az e kerethatározatban kimerítő jelleggel felsorolt feltételek valamelyikének megsértése esetén merülhet fel. Következésképpen, mivel az európai elfogatóparancs végrehajtása a főszabály, a végrehajtás megtagadása kivételként tekintendő, amelyet szigorúan kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2023. december 21-i Generalstaatsanwaltschaft Berlin [A terhelt távollétében történő elítélése] ítélet, C-396/22, EU:C:2023:1029, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Közelebbről, a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése kivételt képez azon szabály alól, amely szerint a végrehajtó igazságügyi hatóságnak a keresett személyt át kell adnia a kibocsátó tagállamnak, így e rendelkezést megszorítóan kell értelmezni (lásd ebben az értelemben: 2023. március 23-i Minister for Justice and Equality [Felfüggesztés megszüntetése] ítélet, C-514/21 és C-515/21, EU:C:2023:235, 55. pont).

31 Magából a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a szövegéből is kitűnik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóságnak lehetősége van a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadására, ha az érintett személyesen nem volt jelen a határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson, kivéve ha az európai elfogatóparancs szerint az e rendelkezés a)–d) pontjában foglalt feltételek teljesülnek (2020. december 17-i Generalstaatsanwaltschaft Hamburg ítélet, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E 4a. cikk ily módon korlátozza az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának lehetőségét azáltal, hogy pontosan és egységesen felsorolja azokat a feltételeket, amelyek esetén nem tagadható meg azon határozat elismerése és végrehajtása, amelyet olyan tárgyalást követően hoztak, amelyen az érintett személy nem volt személyesen jelen (2023. március 23-i Minister for Justice and Equality [Felfüggesztés megszüntetése] ítélet, C-514/21 és C-515/21, EU:C:2023:235, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 A 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a)–d) pontjában szereplő valamennyi esetben fennáll ugyanis, hogy az európai elfogatóparancs végrehajtása nem sérti az érintett személy hatékony jogorvoslathoz és tisztességes eljáráshoz való jogát, sem a védelemhez való jogát, amelyeket az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. és 48. cikke biztosít (lásd különösen: 2023. március 23-i Minister for Justice and Equality [Felfüggesztés megszüntetése] ítélet, C-514/21 és C-515/21, EU:C:2023:235, 73. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 A 2002/584 kerethatározat 4a. cikke tehát magas szintű védelem biztosítását, valamint annak lehetővé tételét célozza, hogy a végrehajtó hatóság átadja az érintettet az elítéléséhez vezető tárgyalásról való távolmaradása esetén is, teljes mértékben tiszteletben tartva ugyanakkor a védelemhez való jogát (2020. december 17-i Generalstaatsanwaltschaft Hamburg ítélet, C-416/20 PPU, EU:C:2020:1042, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Konkrétabban, a 2009/299 kerethatározat (1) és (15) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkéből kifejezetten kitűnik, hogy e 4a. cikket azért iktatták be a 2002/584 kerethatározatba, hogy védelemben részesüljön a vádlott azon joga, hogy személyesen megjelenhessen az őt érintő büntetőtárgyaláson, és egyidejűleg javuljon a bírósági határozatoknak a tagállamok közötti kölcsönös elismerése (2023. március 23-i Minister for Justice and Equality [Felfüggesztés megszüntetése] ítélet, C-514/21 és C-515/21, EU:C:2023:235, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 A 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a)–d) pontjában említett esetek valamelyikének fennállására irányuló vizsgálat előtt azonban a végrehajtó igazságügyi hatóságnak meg kell állapítania, hogy olyan helyzettel áll-e szemben, amelyben az átadni kért személy személyesen nem jelent meg a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „határozat meghozatalát eredményező tárgyaláson”.

35 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdésében szereplő „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” kifejezést az uniós jog önálló fogalmaként kell tekinteni, és a tagállamokban elfogadott minősítésektől függetlenül egységesen kell értelmezni az Unió területén. Az említett kifejezést úgy kell értelmezni, mint

amely azon eljárást jelöli, amely az európai elfogatóparancs végrehajtása keretében átadni kért személy jogerős elítélését eredményező bírósági határozathoz vezetett (lásd ebben az értelemben: 2023. december 21-i Generalstaatsanwaltschaft Berlin [A terhelt távollétében történő elítélése] ítélet, C-396/22, EU:C:2023:1029, 26. és 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

36 A Bíróság megállapította, hogy a korábban kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtására vagy alkalmazására vonatkozó határozat nem minősül a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „határozatnak”, kivéve, ha az a bűnösség megállapítására vonatkozik, vagy annak az a célja, hogy megváltoztassa az említett büntetés nemét vagy mértékét, vagy ezzel a hatással jár, és az említett határozatot meghozó hatóság e tekintetben mérlegelési mozgástérrel rendelkezett (2017. december 22-i Ardic ítélet, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, 77. és 88. pont; 2023. március 23-i Minister for Justice and Equality [Felfüggesztés megszüntetése] ítélet, C-514/21 és C-515/21, EU:C:2023:235, 53. pont).

37 A Bíróság ezért úgy ítélte meg, hogy nem minősül az e 4a. cikk (1) bekezdése értelmében vett „határozatnak” az olyan határozat, amely a szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának felfüggesztését visszavonja amiatt, hogy az érintett a felfüggesztést kísérő valamely objektív feltételt megszegi – például a próbaidő során újabb bűncselekményt követ el –, mivel e büntetést változatlanul hagyja mind annak nemét, mind annak mértékét illetően. A Bíróság hozzátette továbbá, hogy mivel az ilyen visszavonás tárgyában eljáró hatóságnak nem kell felülvizsgálnia a büntetőítélet alapjául szolgáló ügy érdemét, az a körülmény, hogy e hatóság mérlegelési mozgástérrel rendelkezik, nem releváns, mivel ezen utóbbi nem teszi lehetővé számára a keresett személyt jogerősen elítélő határozatban meghatározott szabadságvesztés-büntetés mértékének vagy nemének a módosítását (lásd ebben az értelemben: 2023. március 23-i Minister for Justice and Equality [Felfüggesztés megszüntetése] ítélet, C-514/21 és C-515/21, EU:C:2023:235, 53. és 54. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 Rá kell mutatni, hogy egyébként a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének ilyen értelmezése összhangban áll az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatával (lásd többek között: EJEB, 2013. október 21., Del Río Prada kontra Spanyolország, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, 89. §; EJEB, 2022. november 10., Kupinskyy kontra Ukrajna, CE:ECHR:2022:1110JUD000508418, 47–52. §), amelynek értelmében egyrészt a büntetés-végrehajtás részletes szabályaira vonatkozó eljárások nem tartoznak az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én aláírt egyezmény (kihirdette: az 1993. évi XXXI. törvény) 6. cikkének hatálya alá, és másrészt a valamely bíróság által a végleges büntetés kihirdetését követően vagy e büntetés végrehajtása alatt elfogadott intézkedések csak akkor tekinthetők az ezen egyezmény értelmében vett „büntetésnek”, ha az eredetileg kiszabott büntetés új meghatározásához vagy e büntetés mértékének a módosításához vezethetnek (lásd ebben az értelemben: 2023. március 23-i Minister for Justice and Equality [Felfüggesztés megszüntetése] ítélet, C-514/21 és C-515/21, EU:C:2023:235, 58. pont).

39 Annak megállapítása érdekében ugyanis, hogy a büntetés foganatosítása során hozott intézkedés kizárólag a büntetés foganatosításának módjára vonatkozik-e, vagy ellenkezőleg, befolyásolja annak terjedelmét, indokolt minden egyes esetben megvizsgálni, hogy a kiszabott „büntetés” ténylegesen mivel járt a tárgyidőszakban a nemzeti jog szerint, vagyis mi volt annak jellege (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2013. október 21., Del Río Prada kontra Spanyolország ítélet, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, 85. és 90. §).

40 A jelen ügyben nyilvánvaló, hogy a szóban forgó európai elfogatóparancs kibocsátásának alapja a rendőri felügyelet mellékbüntetést szabadságvesztés-büntetésre átváltoztató szóban forgó határozat volt. A kérdést előterjesztő bíróság e tekintetben abból az előfeltevésből indul ki, hogy a szóban forgó határozat egy korábban kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtására vagy alkalmazására vonatkozó határozathoz hasonlítható, mint amilyen például a felfüggesztett büntetés végrehajtásának elrendelése. Lehetséges, hogy az ilyen határozat nem tartozik a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének hatálya alá, mivel nem az volt a célja, hogy megváltoztassa a keresett személlyel szemben korábban kiszabott büntetés nemét és/vagy mértékét, vagy nem járt ezzel a hatással, és a határozatot meghozó hatóság nem rendelkezett e tekintetben mérlegelési mozgástérrel.

41 Vizsgálni kell tehát, hogy a szóban forgó határozat a jelen ítélet 36. és 37. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett „korábban kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtására vagy alkalmazására vonatkozó határozatnak” minősíthető-e, amely esetben az nem minősül a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „határozatnak”.

42 E tekintetben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatban szereplő információkból és a Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik, hogy a lett büntető törvénykönyv 45. cikkének (1) bekezdése értelmében a rendőri felügyelet olyan mellékbüntetésnek minősül, amelyet a bíróság szabadságvesztés-büntetésre ítélt személlyel szemben szabhat ki a szabadlábra helyezését követő felügyelet fenntartása érdekében, és így e személynek be kell tartania a rendőri szerv által előírt feltételeket. E törvénykönyv 45. cikkének (2) bekezdése alapján e mellékbüntetést csak olyan személlyel szemben lehet kiszabni, akit egy évtől három évig terjedő szabadságvesztés-büntetésre ítéltek. Az említett törvénykönyv 45. cikkének (3) bekezdése értelmében a büntetés-végrehajtási intézet igazgatóságának vagy a rendőri szervnek a kérelmére a rendőri felügyelet tartama lerövidíthető vagy az megszüntethető. Ugyanezen törvénykönyv 45. cikkének (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ha az elítélt e mellékbüntetés letöltése alatt bűncselekményt követ el, a bíróság a mellékbüntetés le nem töltött időtartamát szabadságvesztéssel váltja fel, és a végleges büntetést a lett büntető törvénykönyvben foglalt rendelkezéseknek megfelelően állapítja meg.

43 A lett büntető törvénykönyv 45. cikkének (5) és (6) bekezdése alapján – lényegében –, ha a rendőri felügyelet mellékbüntetését töltő személy „rosszhiszeműen” megsérti e rendőri felügyelet feltételeit – vagyis ha e címen egy év alatt kétszer elítélték közigazgatási szabálysértésért –, a bíróság közigazgatási bírság mellett a rendőri szerv kérelmére a rendőri felügyelet fennmaradó tartamát szabadságvesztés-büntetésre változtathatja át, amelynek tartama megegyezik a még letöltendő rendőri felügyeletből fennmaradó napok számának felével. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az alapügyben e rendelkezéseket alkalmazták.

44 Ebből következően úgy tűnik – bár ennek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata –, hogy a lett jog különbséget tesz a szabadságvesztés-büntetést kiszabó határozat és a rendőri felügyeletet elrendelő határozat között, mivel ez utóbbi határozat jellegénél fogva mindig a szabadságvesztés-büntetés mellett alkalmazott mellékbüntetés. Így a jelen ügyben SH-t korábban szabadságvesztés-büntetésre ítélték, amely mellett rendőri felügyelet mellékbüntetést alkalmaztak úgy, hogy a vele szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés letöltését követően rendőri felügyelet alá helyezték. Következésképpen a szóban forgó határozat, amely SH-val szemben szabadságvesztés-büntetést szab ki akként, hogy az átszámítás során kétnapi rendőri felügyeletnek egynapi szabadságvesztés felel meg, a jelen ítélet 35. és 36. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében nem a korábban kiszabott szabadságvesztés-büntetés

végrehajtására vagy alkalmazására vonatkozik, hanem önmagában új, olyan szabadságvesztés-büntetést kiszabó határozatnak minősül, amely szabadságvesztésre SH-t mindaddig nem ítélték.

45 Az alapügyben szóban forgó helyzet tehát különbözik a felfüggesztett szabadságvesztés-büntetés végrehajtásának elrendelésétől, mivel ez utóbbi esetben a szabadságvesztés-büntetés végrehajtását eleve felfüggesztik, így a felfüggesztés megszüntetése csupán a korábban kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtását teszi lehetővé.

46 E megállapítást megerősíti az a tény, hogy a lett jog jelen ítélet 42. és 43. pontjában említett releváns rendelkezései alapján úgy tűnik, hogy e jog nem ír elő a rendőri felügyelet büntetés szabadságvesztés-büntetésre való automatikus átváltoztatására irányuló mechanizmust abban az esetben, ha az érintett személy megsérti e felügyelet feltételeit. A bíróság ugyanis mérlegelési jogkörrel rendelkezik azon döntés tekintetében, hogy a rendőri szerv kérelmére a még végre nem hajtott rendőri felügyelet mellékbüntetést átváltoztatja-e szabadságvesztés-büntetésre, az átváltoztatás tehát nem automatikus.

47 Ezenkívül, amint azt indítványának 65. pontjában a főtanácsnok hangsúlyozta, a mellékbüntetés feltételeinek megsértése nyomán esetlegesen kiszabott szabadságvesztés-büntetés célja nem azon eredeti bűncselekmény szankcionálása, amely a rendőri felügyelet büntetés mellékbüntetésként történő kiszabásához vezetett, hanem a konkrétan az ez utóbbi büntetéshez kapcsolódó feltételek megsértésének a szankcionálása. Az említett bíróságnak tehát azt kell e személy helyzetének vizsgálatát követően eldöntenie, hogy e feltételek megsértése indokolja-e a rendőri felügyelet intézkedés szabadságvesztés-büntetésre történő átváltoztatását.

48 Következésképpen a rendőri felügyelet mellékbüntetés helyébe lépő szabadságvesztés-büntetést kiszabó határozat nem minősül a korábban kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtására vagy alkalmazására vonatkozó határozatnak, hanem olyan új szabadságvesztés-büntetést kiszabó határozatnak tekintendő, amelynek neme eltér az eredetileg megállapított büntetésétől.

49 Az ilyen határozatot a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „határozatnak” kell minősíteni, és azt az eljárást, amelynek végén azt elfogadták, a Bíróság jelen ítélet 35. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatának megfelelően úgy kell tekinteni, mint amely az e rendelkezés értelmében vett „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” fogalmába tartozik.

50 Ugyanis, amint arra indítványának 82. és 83. pontjában a főtanácsnok rámutatott, a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett „határozat meghozatalát eredményező tárgyalásnak” való minősítés szempontjából az bír jelentőséggel, hogy a büntetés átváltoztatására irányuló eljárás olyan szabadságvesztéshez vezethet, amely – bár a rendőri felügyelet büntetéshez kapcsolódó feltételek be nem tartása esetén előre látható – önmagában nem képezte részét az eredeti büntetőítéletnek, és így az első ítélet helyébe lépő új büntetőítélet meghozatala vált szükségessé.

51 Hozzá kell tenni, hogy – amint azt a főtanácsnok indítványának 81. pontjában hangsúlyozta – az érintett személynek azon eljárási szakasz során, amelynek célja a rendőri felügyelet mellékbüntetés szabadságvesztés-büntetésre történő esetleges átváltoztatásáról való határozathozatal, képesnek kell lennie arra, hogy teljeskörűen gyakorolhassa a védelemhez való jogát álláspontjának hatékony kifejtése, valamint azon végleges határozat befolyásolása érdekében, amely a személyes szabadságától való megfosztáshoz vezethet. E személynek többek

között lehetősége kell legyen arra, hogy hivatkozhasson azokra a ténybeli és jogi körülményekre, amelyek a hatáskörrel rendelkező bíróságot arra késztethetik, hogy úgy határozzon, hogy nem rendeli el a büntetés ilyen átváltoztatását.

52 A kérdést előterjesztő bíróságnak azt is vizsgálnia kell továbbá, hogy az alapügyben szóban forgó helyzet megfelel-e a 2002/584 kerethatározat 4a. cikke (1) bekezdésének a)–d) pontjában említett körülmények valamelyikének. Amennyiben igen, úgy az ír végrehajtó igazságügyi hatóság köteles hozzájárulni SH lett hatóságoknak való átadásához.

53 Mindazonáltal, mivel SH-t a szóban forgó európai elfogatóparancstól eltérő másik európai elfogatóparancs alapján már átadták a lett hatóságoknak, a szóban forgó határozatban SH-val szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtása érdekében a 2002/584 kerethatározat 27. cikkében foglalt hozzájárulási mechanizmust kell alkalmazni, amint arra a kérdést előterjesztő bíróság maga is rámutatott a Bíróság által hozzá intézett információkérésre adott válaszában.

54 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” e rendelkezés értelmében vett fogalmába tartozik az olyan eljárás, amelynek végén a nemzeti bíróság az érintett személlyel szemben szabadságvesztés-büntetés mellékbüntetéseként korábban kiszabott rendőri felügyelethez kapcsolódóan meghatározott feltételek megsértése miatt elrendelheti e mellékbüntetés le nem töltött időtartamának szabadságvesztés-büntetésre történő átváltoztatását akként, hogy az átszámítás során kétnapi rendőri felügyeletnek egynapi szabadságvesztés felel meg.

A költségekről

55 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4a. cikkének (1) bekezdését

a következőképpen kell értelmezni:

a „határozat meghozatalát eredményező tárgyalás” e rendelkezés értelmében vett fogalmába tartozik az olyan eljárás, amelynek végén a nemzeti bíróság az érintett személlyel szemben szabadságvesztés-büntetés mellékbüntetéseként korábban kiszabott rendőri felügyelethez kapcsolódóan meghatározott feltételek megsértése miatt elrendelheti e mellékbüntetés le nem töltött időtartamának szabadságvesztés-büntetésre történő átváltoztatását akként, hogy az átszámítás során kétnapi rendőri felügyeletnek egynapi szabadságvesztés felel meg.

Aláírások